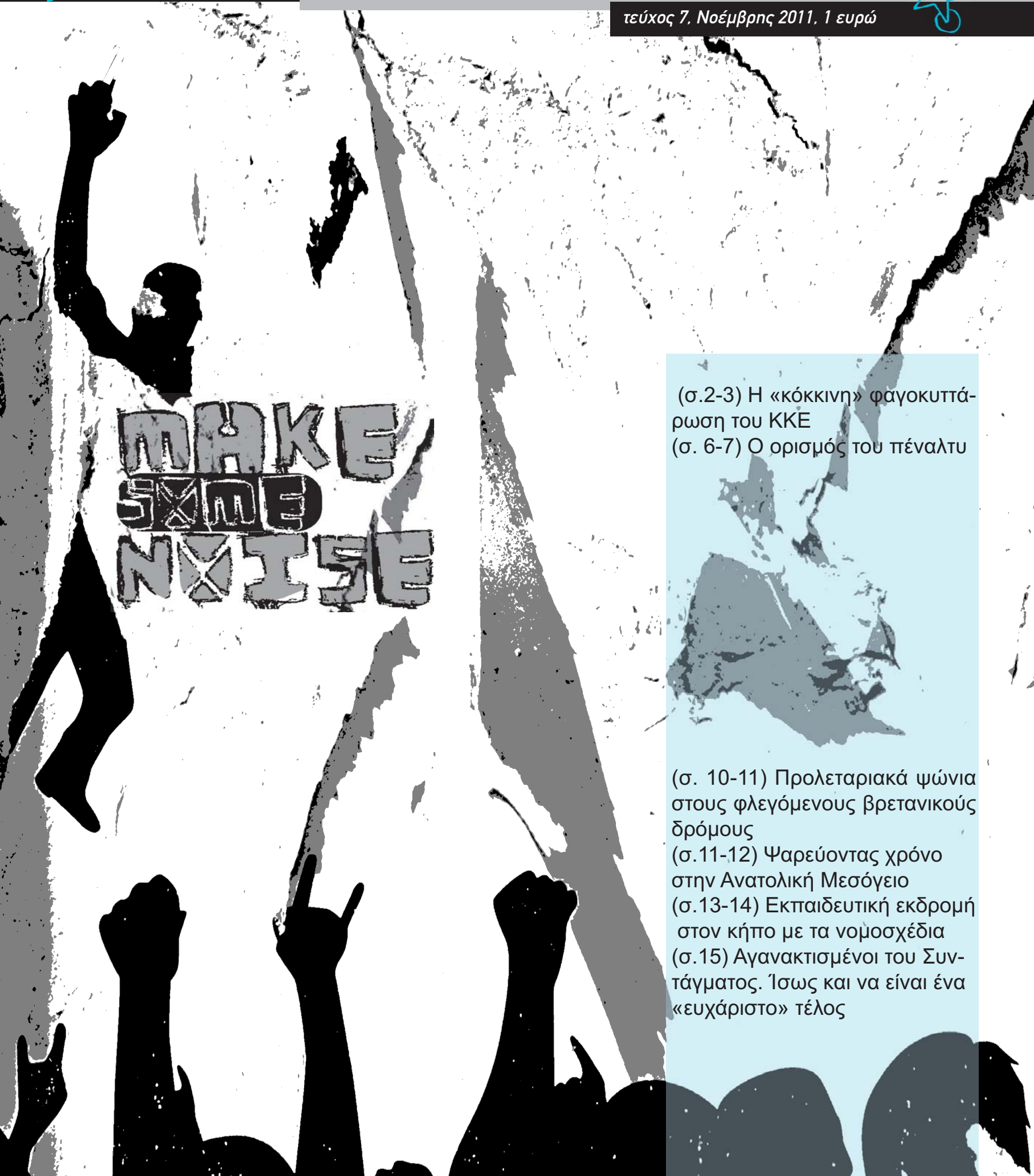

σχιζό

metropolitans

έκδοση των σαχ για την αυτονομία και τον ταξικό ανταγωνισμό

τεύχος 7, Νοέμβρης 2011, 1 ευρώ

(σ.2-3) Η «κόκκινη» φαγοκυττά-
ρωση του ΚΚΕ

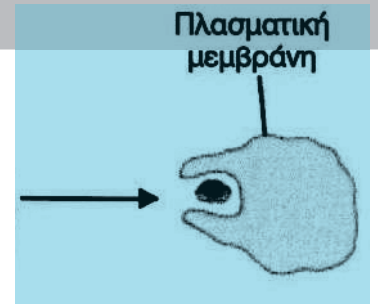
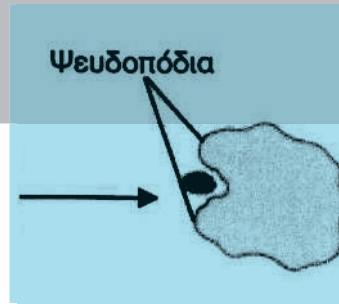
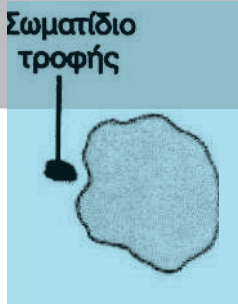
(σ. 6-7) Ο ορισμός του πέναλτυ

(σ. 10-11) Προλεταριακά ψώνια
στους φλεγόμενους βρετανικούς
δρόμους

(σ.11-12) Ψαρεύοντας χρόνο
στην Ανατολική Μεσόγειο

(σ.13-14) Εκπαιδευτική εκδρομή
στον κήπο με τα νομοσχέδια

(σ.15) Αγανακτισμένοι του Συν-
τάγματος. Ίσως και να είναι ένα
«ευχάριστο» τέλος

Η «κόκκινη» φαγοκυττάρωση του ΚΚΕ

Ζορίζουν οι εποχές και αν κρίνουμε από τα όσα έκαναν τα «πρωτοπαλίκαρα» του ΠΑΜΕ στο Σύνταγμα στις 20 του Οκτώβρη, κάτι φαίνεται να έχουν ψυλλιαστεί εκεί κάτω στον Περισσό. Δεν έχουμε καμία διάθεση να επιμείνουμε στα λίγο πολύ γνωστά γεγονότα, γιατί νομίζουμε πως αυτό που έχει σημασία είναι να εξαχθούν, επιτέλους, κάποια συμπεράσματα.

Το όλο, λοιπόν, ζήτημα μοιάζει να έχει σχηματοποιηθεί σε δύο αφηγήσεις. Από τη «δώθε» πλευρά το ΚΚΕ καταγγέλλεται πως εκείνη την ημέρα στο Σύνταγμα έκανε τη δουλειά της αστυνομίας· πως υπερασπίστηκε τελικά τη Βουλή από τις «κακές» διαθέσεις του κόσμου. Η υπεράσπιση αυτή έγινε αντιληπτή ως «προδοσία», μιας και μόλις μια μέρα πριν διάφοροι από την καθεστωτική (και όχι μόνο) αριστερά εξέφραζαν την ικανοποίησή τους που «για πρώτη φορά μετά από τόσα χρόνια το ΚΚΕ έσπαγε την απομόνωσή του και προχωρούσε σε κοινή κάθοδο στον δρόμο». Σαν να λέμε, το ΚΚΕ είναι μέρος των κινημάτων; Ήταν καλοδεχούμενο μέχρι τώρα; Μας ενοχλούσε που «δεν μας έπαιζε» και η ξαφνική «προδοσία» του είναι αυτή που έσωσε τελικά τη Βουλή;

Για την «κείθε» πλευρά η αφήγηση είναι σχετικά απλή. Οι δυνάμεις του ΚΚΕ περιφρουρούσαν τη συγκέντρωσή τους από «προβοκάτορες», δηλαδή απ' όποιον δεν έχει τον *Ριζοσπάστη* στην κωλότσεπη και την κομματική ταυτότητα αντί για μυαλό (κάτι που μεταφράζεται στο «όποιος μπαίνει μπροστά μας, τον λιώνουμε»). Κατά τα άλλα, τα γνωστά: οι συγκεντρώσεις και οι διαδηλώσεις πρέπει να παραμένουν όσο πιο ειρηνικές γίνεται ώστε να μην τρομάζουν οι μικροαστοί και τελικά το κόμμα να χάνει ψήφους. Και αν προκύψει ανάγκη, ο «ειρηνικός» χαρακτήρας των διαδηλώσεων θα διαφυλαχτεί ακόμα και με ολο-

κληρωτικό πόλεμο «εναντίον όλων» (όπως λέει κι ένα άλλο «λαϊκό κόμμα»).

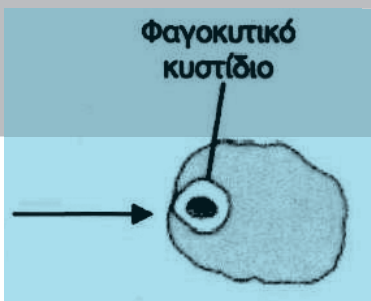
Η Βουλή, παρόλ' αυτά, δεν έχει καμία ανάγκη από την έξτρα περιφρούρηση του ΚΚΕ. Τα ίδια τα ΜΑΤ έχουν αποδείξει επανειλημμένα πως είναι υπεραρκετά για τη συγκεκριμένη δουλειά. Οπότε τι έκαναν οι «συνδικαλιστές» του ΚΚΕ με τα στείλιάρια στο Σύνταγμα; Το ΚΚΕ, την Πέμπτη 20 Οκτώβρη, είχε κατέβει στον δρόμο με αποκλειστικό σκοπό να «συνετίσει» όλους όσους δεν γούσταραν να διαδηλώσουν με τις κομματικές του σημαίες. Κι αυτό είναι μια παλιά τέχνη την οποία κατέχει επαρκώς: τσιμεντάρισμα του κόμματος ενάντια στις φυγόκεντρες εσωτερικές του τάσεις, επαναστατική γυμναστική, δόσεις βίας κι ένα μπερντάχι στους «αλλόθρησκους».

Σε κάθε περίπτωση, θα πρέπει να γίνει κατανοητό πως το ΚΚΕ δεν είναι «προδότης». Πολύ απλά γιατί για να προδώσει κανείς κάτι (εδώ, την ταξική συνείδηση) θα πρέπει πρώτα να το διαθέτει. Το ΚΚΕ δεν είναι «παρακράτος», με την έννοια πως το κράτος του ψιθυρίζει εντολές στα κρυφά κι αυτό τις υπακούει. Πολύ απλά γιατί το ΚΚΕ είναι Κράτος· σάρκα από τη σάρκα του. Τόσο κράτος όσο είναι και η τοπική εφορία, ας πούμε. Μέσα σε αυτά τα πλαίσια, το ΚΚΕ δεν υπερασπίζεται το κοινοβούλιο γιατί έτσι του είπαν να κάνει. Το ΚΚΕ υπερασπίζεται το κοινοβούλιο γιατί και το ίδιο είναι κομμάτι του κοινοβουλίου και του κράτους, άρα δεν έχει ανάγκη από καμία κρατική υπόδειξη. Ίσως να φαινόταν χρήσιμη για την κατανόηση της κατάστασης μια μικρή αναφορά-αναδρομή στη στάση του ΚΚΕ τις τελευταίες δεκαετίες: όταν συγκυβέρνησε με τη ΝΔ το '89, όταν στήριξε τα συλλαλητήρια για το «Μακεδονικό», όταν υπερασπίστηκε τον «σέρβο αδερφό» Μιλόσεβιτς, όταν συστρατεύτηκε με τον κυ-

ρίαρχο ρατσισμό που συμπυκνωνόταν στο σύνθημα οι «ξένοι μάς παίρνουν τις δουλειές», όταν εγγυήθηκε την «εργασιακή ειρήνη» πάνω από τα πτώματα των νεκρών εργατών των ολυμπιακών έργων, όταν τον Δεκέμβρη του '08 αγκάλιασε τον μπάτσο Κορκονέα ως «εργαζόμενο παιδί του λαού» και κουνούσε το δάκτυλο στους εξεγερμένους επειδή η «επανάσταση δεν θα γίνει φορώντας κουκούλες», κλπ κλπ.

Το ΚΚΕ, και όλη η υπόλοιπη κρατική αριστερά και ο κρατικός συνδικαλισμός, έπαιζαν έναν πολύ συγκεκριμένο ρόλο ήδη από την εποχή της μεταπολίτευσης. Έναν ρόλο που έπαιξε και η κρατική αριστερά όλης της Ευρώπης από το τέλος του Β' Παγκόσμιου Πολέμου, ανταλλάσσοντας τη νομιμοποίησή της με μια οργανική θέση στο κράτος. Αυτοί, οι αναγνωρισμένοι πλέον αριστεροί, ήταν που θα αναλάμβαναν να διαμεσολαβήσουν τους αγώνες των κινημάτων και της εργατικής τάξης με τέτοιο τρόπο που τα αιτήματα να γίνονται «συζητήσιμα», οι αγώνες να μην «ξεφεύγουν από τα όρια»· με σκοπό να παταχθεί ο «αριστερισμός» και η αυτόνομη οργάνωση των εργατών. Με σκοπό, σε τελική ανάλυση, αυτό το «πρόβλημα με την εργατική τάξη» να αποκτήσει εκπροσώπους με τόση κατανόηση των ορίων και με τέτοια «εθνική υπευθυνότητα» που θα τους επιτρέψει να κάθονται στο ίδιο τραπέζι με τα αφεντικά και το κράτος τους και μάλιστα να συμφωνούν μαζί τους στο τι πρέπει να γίνει.

Η κατάσταση όμως έχει αλλάξει δραματικά εξαιτίας και της κρίσης. Η κοινότοπη δήλωση πως «η μεταπολίτευση έχει φτάσει στο τέλος της» έχει μια εμπειρική βάση. Η βάση αυτή δεν είναι άλλη από το τέλος του «παραδοσιακού» ρόλου της κρατικής αριστεράς, καθώς η κρίση περιορίζει την αξιο-

ποίηση του κεφαλαίου, σφίγγει τη θηλιά γύρω από τον λαιμό των αφεντικών και πλέον την πειθάρχηση της εργατικής τάξης θα την αναλαμβάνει όλο και πιο ανοιχτά η ωμή βία. Φυσικά, το τέλος του περιήγμου «Κοινωνικού Κράτους» δεν θα είναι και το τέλος του κράτους εν γένει. Κάθε άλλο. Προφανώς είναι μια «μεταβατική» εποχή για τις διαμεσολαβήσεις της αριστεράς, αλλά είναι και μια εξαιρετική εποχή για τον στρατό και την αστυνομία.

Η αριστερά νιώθει, λοιπόν, να χάνει το έδαφος κάτω από τα πόδια της. Οι υπηρεσίες που μέχρι τώρα πούλαγε στον κρατικό μηχανισμό γίνονται όλο και πιο άχρηστες στις νέες συνθήκες. Γι' αυτό και τα στελέχη της καταλαβαίνουν πως η δύναμή τους χάνεται, πως δεν είναι αυτοί που θα κάνουν τους «συνδικαλιστικούς αγώνες» διαρκώς «νικηφόρους» με ψίχουλα, πως δεν είναι αυτοί που θα παζαρέψουν το «άσυλο» στα πανεπιστήμια, πως δεν είναι αυτοί που «θα εκφράσουν τη φωνή του λαού» μέσα στη Βουλή. Καταλαβαίνουν πως αν δεν μετεξελιχθούν άμεσα, θα παίξουν έναν όλο και μικρότερο ρόλο μέχρι που θα κινδυνεύουν να μείνουν εκτός παιχνιδιού.

Δουλειές, βέβαια, για τέτοιους τύπους υπάρχουν (και τα πολλά τους ταλέντα δεν θα πάνε χαμένα). Για την ακρίβεια, μπορούν κάλλιστα να εκφράσουν τον νέο αριστερό «πατριωτισμό» και να συνεχίσουν να μιλάνε για ΑΟΖ, τουρκική «προκλητικότητα» στο Αιγαίο, «αναφαίρετα δικαιώματα» της Κύπρου κλπ κλπ. Γιατί, αν κάποτε η δύναμή τους πήγαζε από τα κεφάλια των διαδηλωτών που «εξαργυρώνονταν» σε ψήφους, στο εξής μπορεί να πηγάξει από τα ανοιγμένα κεφάλια των διαδηλωτών. Γι' αυτό κι όταν το ΚΚΕ ξυλοφόρτωνε αβέρτα κόσμο έξω από τη Βουλή, δεν το έκανε καθ' εντολή του κράτους. Εξυπηρετούσε τα ολοδικά του κρατικά συμφέροντα. Αν τώρα έχουν απομείνει ακόμη εργάτες με αξιοπρέπεια εκεί μέσα (;), ώρα δεν είναι να φεύγουν;

Ο κάθε προλετάριος μέσα στο αδυσώπητο δίκτυο των μητροπολιτικών κοινωνικών σχέσεων, ακριβώς επειδή είναι θύμα και εμπόρευμα, παραμένει δια-μελισμένος, κατακερματισμένος, ακρωτηριασμένος, σφιγμένος, διασπαρμένος από αντιθετικές γλώσσες που πολτοποιούν την αυθόρμητη ταυτότητά του, τη μνήμη του και τη φαντασία του. Με λίγα λόγια μετατρέπεται σε ένα φυσιολογικό σχιζοειδές. Κι όχι μόνο πια μέσα στην εργασιακή διαδικασία πλέον, αλλά και σε όλο τον υπόλοιπο χρόνο του, ο οποίος έχει πια ρουφηχτεί ολόκληρος από το κεφάλαιο, έχει σφραγιστεί κάθε μη καπιταλιστικός πόρος του. Φετίχ αλλά και εξεγερμένος, εμπόρευμα αλλά και καταστροφές του εμπορεύματος, εν δυνάμει αυτόχειρας αλλά και φονιάς –να λοιπόν που “εμφανίζεται ένας στρατιώτης”: ο σχιζομητροπολιτάνος προλετάριος.

Ρενάτο Κούρτσιο – Αλμπέρτο Φραντζεσκί. Σταγόνες ήλιου στη στοιχειωμένη πόλη, εκδ. επανουκλειοποίηση

Η επιλογή μας να εκδίδουμε ένα τέτοιο έντυπο μπορεί να ιδωθεί μόνο μέσα από το πρίσμα της εχθρότητάς μας σε κάθε μορφή, μηντιακής και μη, μεσολάβησης. Η αναπαραγωγή του στα πλαίσια του ταξικού ανταγωνισμού είναι ελεύθερη. Θα το βρείτε σε αυτοδιαχειριζόμενους χώρους και καταλήψεις. Καθώς και σε κεντρικά βιβλιοπωλεία και περίπτερα.

Για επικοινωνία στο:

saxgk@yahoo.gr

saxsxizo.wordpress.com

Κάνε μου λιγάκι Μπουουου...

Τα τελευταία τρία τουλάχιστον χρόνια η λέξη κρίση έχει μπει στο λεξιλόγιο του κάθε κατοίκου αυτής της «όμορφης» χώρας: πολλές φορές μάλιστα με κάποιου είδους αστεϊάκια ή και ως δικαιολογία όταν το αφεντικό σου λέει ότι δεν έχει να σε πληρώσει. Οι συνέπειες όμως της κρίσης, η πίεση και η βία που αυτή επιφέρει δεν σηκώνουν πολλά αστεία. Πόσο μάλλον που το ελληνικό κράτος ανά τακτά χρονικά διαστήματα ψηφίζει μέτρα, το ένα χειρότερο απ' το προηγούμενο για να βγούμε τάχα από την κρίση, να πάρουμε τις δόσεις, να... να... μα στην πραγματικότητα για να μας κάνει να δουλεύουμε όλο και φθηνότερα. Και κάπως έτσι, στις αρχές Οκτώβρη έπεσε στο τραπέζι η «φαινή ιδέα» της κατάργησης της ισχύουσας Εθνικής Γενικής Συλλογικής Σύμβασης Εργασίας και της υπογραφής νέας με μειωμένους κατώτατους μισθούς. Ειδικότερα, οι σύμμαχοι και χρηματοδότες του ελληνικού κράτους πρότειναν, αν δεν υπάρξει συμφωνία με τα συνδικάτα, να προχωρήσει το υπουργείο Εργασίας στη μονομερή θεσμοθέτηση της μείωσης των κατώτατων μισθών. Το «καημένο» το ελληνικό κράτος, αναγκασμένο για άλλη μια φορά υπό το βάρος της πίεσης της τρόικας και για να μην τεθεί σε κίνδυνο η συνέχιση της βοήθειας από την Ε.Ε και το Δ.Ν.Τ, να εγκρίνει σωρηδόν μέτρα όπως η άμεση εφαρμογή του θεσμού της εργασιακής εφεδρείας, οι περικοπές σε μισθούς στον στενό δημόσιο τομέα και στις ΔΕΚΟ, η άμεση δρομολόγηση των ιδιωτικοποιήσεων... Ο μπαμπούλας της χρεοκοπίας πάνω απ'τα κεφάλια μας μάς καλεί να συστρατευθούμε στον κοινό σκοπό της σωτηρίας του έθνους.

Χρεοκοπία, ελεγχόμενη χρεοκοπία, κούρεμα, αναδιάρθρωση... Τι γίνεται με όλα αυτά; Διάφοροι «αναλυτές» ενημερώνουν ότι το «κούρεμα» του χρέους που τόσο κομψά ονομάστηκε και αποφασίστηκε στα τέλη Οκτώβρη μάς γυρνάει στο χρέος που υπήρχε το 2004: «Υπάρχουν σημαντικά στοιχεία σε αυτή τη συμφωνία, πράγματι. Το πρώτο είναι ότι επί του παρόντος δεν χρεοκοπούμε. Δεν μας αφήνουν να χρεοκοπήσουμε, για την ακρίβεια. Δεύτερον, δεν μας σουτάρουν από το ευρώ. Μένουμε μέσα και δεν παίρνουμε τον καταστροφικό δρόμο της δραχμής. Τρίτον, μειώνουν το εθνικό μας χρέος κατά περίπου 100 δις. ευρώ - είναι πολλά τα λεφτά, αναγκώστη μου. Ποια είναι τα αρνητικά; Αυτά που δεν ξέρουμε και που προφανώς είναι στις πίσω σελίδες της απόφασης, σαν τα ψιλά γράμματα στα δάνεια των τραπεζών, αν και η

*Ανγκελα ήταν αρκετά αποκαλυπτική: θέλει ντε και καλά να μας θέσει υπό μόνιμη επιτήρηση, με την τρόικα εδώ, με καθημερινό έλεγχο, με... με... Όποιοι νομίζουν ότι μπορεί να ξαναρχίσει το πάρτι, λοιπόν, είναι μακριά νυχτωμένοι. Και πολύ γελασμένοι».*¹

Εμείς από τη μεριά μας θεωρούμε ότι όσο περισσότερο αποφεύγει κανείς τη φιλολογία περί «κούρεματος» του χρέους τόσο το καλύτερο. Πολύ απλά γιατί δεν είναι αυτή η ουσία του πράγματος. Η ουσία είναι ότι ο ελληνικός καπιταλισμός έχει ζόρια και κοιτάει πώς θα περιορίσει τις απώλειές του μέσα σε ένα περιβάλλον παγκόσμιας κρίσης, χωρίς πάντα να τα καταφέρνει όπως θα ήθελε. Γι' αυτό και μας φαίνεται πως η παραδοχή ότι οι ελληνικές τράπεζες (τα ασφαλιστικά ταμεία δεν τα αναφέρουμε καν γιατί έτσι κι αλλιώς δεν θα έπαιρναν τίποτα) θα χάσουν κάπου 30 δισεκατομμύρια ευρώ, αφού το ελληνικό κράτος δεν μπορεί να εγγυηθεί ότι «λεφτά υπάρχουν», είναι κάπως πιο σύνθετη υπόθεση από ένα «κούρεμα ή ξύρισμα». Γιατί τι είδους ανταλλάγματα και εγγυήσεις δόθηκαν στους τραπεζίτες για να δεχτούν τη συμφωνία και τι είδους (αναβαθμισμένο) πολιτικό ρόλο θα διεκδικήσουν εκείνοι να παίξουν; Φυσικά, δεν γνωρίζουμε αν τελικά το ελληνικό κράτος θα χρεοκοπήσει σε κάποια φάση ή όχι (αν και ουσιαστικά έχει χρεοκοπήσει), αν θα επιστρέψουμε στη δραχμή, αν θα μείνουμε στο ευρώ ή αν ακόμα τα αφεντικά της ευρωζώνης κρίνουν ότι η μέχρι τώρα «ένωση» των ευρωπαϊκών κρατών έχει φάει τα ψωμιά της και χρειάζεται κάποια αλλαγή. Για ένα όμως είμαστε σίγουροι, ότι το ελληνικό κράτος, ακόμα και αν χρεοκοπήσει (όπως έχει κάνει περίφημα και σε άλλες στιγμές στην ιστορία του), δεν σημαίνει ότι θα καταρρεύσει και ότι θα σταματήσει να υπάρχει. Ίσα ίσα που το ελληνικό κράτος φροντίζει να δημιουργεί καινούριες συμμαχίες εν μέσω κρίσης, να βρίσκει υποστηρικτές, να κερδίζει χρόνο κι όλα αυτά πάντα εναντίον της τάξης μας. Γι' αυτό και όσοι αναμασάνε μπουρδες (ότι δήθεν φταίει μόνο το Δ.Ν.Τ. και η κακιά Μέρκελ) δεν κάνουν τίποτα άλλο πέρα απ' το να αναπαράγουν τον κυρίαρχο λόγο. Μην ξεχνάμε, λοιπόν, ότι ο εχθρός είναι πρώτα και κύρια το ελληνικό κράτος που κάνει νταραβέρια με τα υπόλοιπα κράτη εκπροσωπώντας τα ντόπια αφεντικά, τα συμφέροντα των οποίων θα υπερασπιστεί και με το όπλο της «νόμιμης βίας» που έχει στα χέρια του.

σημειώσεις:

¹ «Στα ψιλά γράμματα κρύβεται η αλήθεια», του Γιώργου Παπαχρήστου, Τα Νέα, 28/10/2011.1

Δημοσιογραφία του «στενού» δημόσιου τομέα

«Προχωρούμε σήμερα στην άμεση κατάργηση του Κωδικού Αριθμού Εξόδων 0896 «Απόρρητες δαπάνες» των Γενικών Γραμματειών Επικοινωνίας - Ενημέρωσης και Μέσων Ενημέρωσης, και την μεταφορά όλου του ποσού στον Κρατικό Προϋπολογισμό. Πρόκειται για κωδικό μυστικών κονδυλίων των Γενικών Γραμματειών (μέσα από ειδική πίστωση), που λειτουργούσε με βάση το Άρθρο 10 του σχετικού Νομοθετικού Διατάγματος 744/1970 (ΦΕΚ 264/Α/10.12.1970) της Δικτατορίας», δήλωσε ο Υπουργός Τύπου, κύριος Μόσιαλος. Κι όταν ρωτήθηκε ποιοι έπαιρναν αυτές τις «απόρρητες δαπάνες» είπε πως οι φάκελοι είχαν ήδη καταστραφεί. Τι κρίμα...

Τώρα, λοιπόν, θα πρέπει να μείνουμε με τις απορίες. Τι σκατά τα χρειάζονταν τα απόρρητα κονδύλια στο υπουργείο Τύπου; Τα έπαιρναν όλοι οι δημοσιογράφοι

και αν όχι ποιοι; Και κυρίως για ποια ακριβώς δουλειά πληρώνονταν; Ο Πρετεντέρης έπαιρνε τίποτα; Ο Πορτοσάλτε; Η Καθημερινή; Το ΣΚΑΙ; Το ΜΕΓΑ; Τέτοιου είδους «περικοπές» θα πλήξουν άραγε κι άλλους νευραλγικούς κλάδους του «στενού» δημόσιου τομέα, όπως ας πούμε τη Χρυσή Αυγή; Πέρα από την πλάκα, βέβαια, μέρες που είναι μην φανταστεί κανείς πως η κρίση ακουμπά τους δεύτερους, «κρυφούς» κρατικούς μισθούς των δημοσιογράφων. Κάθε άλλο - τώρα είναι η κατάλληλη ώρα για να αποδείξουν ότι τόσο καιρό ήταν όντως άξιοι του μισθού τους. Κατά τα άλλα, τα γνωστά: «αλήτες, ρουφιάνοι, δημοσιογράφοι».

Χωρίς δουλειά, χωρίς σχολή, μένει μόνο η στολή

Την αύξηση της στρατιωτικής θητείας από τους 9 στους 12 μήνες μαζί και την πιθανότητα υποχρέωσης στρατεύσεως στην ηλικία των 18 εξετάζει το υπουργείο Εθνικής Αμυνας, θεωρώντας ότι μόνο έτσι θα λύσει το πρόβλημα με τις αναβολές επ'αόριστον, καθώς δεν είναι λίγοι αυτοί που δεν παρουσιάζονται ποτέ για κατάταξη. Και τα κουμάντα που κάνει η «Ελλαδίτσα» μαζί με Κύπρο και Ισραήλ εναντίον της Τουρκίας για αύξηση της επιρροής της στην Ανατολική Μεσόγειο; Και η διεκδίκηση μιας ΑΟΖ που χωράει όλο το Αιγαίο (ας είναι καλά το Καστελόριζο...); Μήπως θα τα λύσει ο στρατός αυτά «τα προβλήματα»; Ποιος ξέρει... Με τόση άνεργη νεολαία, πάντως, να κυκλοφορεί «από εδώ κι από εκεί» και με το εκπαιδευτικό σύστημα να καταρρέει, τι πιο προφανές απ' το να επιλέγει το ελληνικό κράτος (που καλοβλέπει την επιθετική πολιτική και εκτός συνόρων) να συγκεντρώσει την «αναξιοποίητη» νεολαία στον στρατό. Έναν στρατό που ο ρόλος του ήταν και θα είναι η υπεράσπιση των εθνικών συμφερόντων της πατρίδας - όταν χρειαστεί και με πόλεμο. Να μια κίνηση από μέρους του κράτους για τη διαχείριση της ανεργίας με πατριωτικό πρόσημο. **Γιατί όσο θα λιγοστεύουν οι δουλειές τόσο θα περισσεύουν τα πατριωτικά αισθήματα**

Δύσκολοι καιροί για ναρκομαφιόζους... ή μήπως όχι;

Με τις φυλακές του ελληνικού κράτους ασφυκτικά γεμάτες και τα δικαστήρια να αντιμετωπίζουν σοβαρό πρόβλημα λειτουργίας λόγω της πληθώρας των δικών που εκκρεμούν, η ελληνική Βουλή επεξεργάζεται το νομοσχέδιο για τη λεγόμενη αποποινικοποίηση των ναρκωτικών. Ένα νομοσχέδιο που λέει ότι προβλέπει τη μη δίωξη (ή την πταισματική δίωξη) των χρηστών και την κακουρηματική δίωξη των εμπόρων, ενώ ταυτόχρονα αποσκοπεί στην αποσυμφόρηση του φρακαρισμένου σωφρονιστικού και δικαστικού συστήματος. Κι όλα αυτά πού; Στη χώρα που η αντιμετώπιση των χρηστών ναρκωτικών δεν απέχει και πολύ από το «εξπρές του μεσονυχτίου». Ίσως γι' αυτό και στο άκουσμα και μόνο του νέου σχεδίου νόμου πολλοί αναθάρρησαν, ελπίζοντας να αποκτήσουν επιτέλους το δικό τους δεντράκι. «Δικαιολογημένα» μεν,... άδικα δε! Γιατί γύρω από το τυρί της μη δίωξης του χρήστη στήνεται επιμελώς η φάκα της κακουρηματικής δίωξης του εμπόρου. Πιο απλά: χωρίς να προσδιορίζεται η ακριβής ποσότητα που θα μπορεί ο κάθε χρήστης να κατέχει, ο διαχωρισμός εμπόρου και χρήστη αφήνεται και πάλι στην ευχέρεια του κάθε μπάτσου και του κάθε εισαγγελέα... μπρρρ! Και αυτό δεν σημαίνει τίποτε άλλο πέρα από το ότι την πραγματικότητα που μέχρι τώρα ξέραμε θα την γνωρίσουμε σε μια ακόμα χειρότερη βερσιόν. Γιατί, όπως κι αν το κάνεις, αν είσαι αρκετά εύπορος για να προσλάβεις έναν «καλό δικηγόρο» μάλλον θα την βγάζεις λάδι ως χρήστης δεν πα να σε «δέσανε» και σε κότερο γεμάτο κόκα στα αμπάρια. Ενώ αν δεν είσαι, μάλλον θα καταλήξεις στη φυλακή ως έμπορος καταδικασμένος για κακούρημα και ας σε «έδεσαν» με 3 γραμμάρια χασίς.

Το εμπόριο ναρκωτικών, βέβαια, πάει πολύ πιο πέρα από τα 5-10 γραμμάρια της μιας ή της άλλης ουσίας και σίγουρα δεν κόπτεται για τα «προβλήματα» των φυλακών και των δικαστηρίων. Το εμπόριο ναρκωτικών πρέπει να ιδωθεί ως μια μεγάλη μπίζνα με υπέρογκα κέρδη για τα αφεντικά του κλάδου. Μια μπίζνα καθ' όλα καπιταλιστική που περιλαμβάνει εισαγωγές, εξαγωγές, δίκτυα χοντρικής και λιανικής διάθεσης, εμπόρους «υπεράνω πάσης υποψίας», ρουφιάνους, μπάτσους δικηγόρους, μπράβους, διασυνδέσεις, όπλα... Ως «παράνομο» από καιρό, το εμπόριο ναρκωτικών είναι πολλαπλά κερδοφόρο αφού στηρίζεται στην «αόρατη» και ακραία υποτιμημένη εργασία ενός πολύ μεγάλου αριθμού εργατών (από την καλλιέργεια/επεξεργασία μέχρι την τελική διάθεση στους δρόμους), μακριά από το νυσταγμένο βλέμμα του νόμου. Το ελληνικό κράτος (και το κάθε κράτος) με τους νόμους του, δεν έρχεται να βάλει φρένο σε αυτή την μπίζνα. Το αντίθετο μάλλον. Σαν καθολικός εγγυητής του καπιταλιστικού κύκλου έρχεται για άλλη μια φορά να ρυθμίσει τα όρια στα οποία θα κινείται αυτός ο «ιδιαίτερος» κλάδος της οικονομίας. Εν ολίγοις, μέσω της έντασης της καταστολής, βάζει νέους κανόνες σε αυτό το «παιχνίδι», κανόνες που μόνο οι δυνατοί παίχτες μπορούν να σηκώσουν· όχι όλοι. Αυτοί με τα πιο καλά κονέ στους μπάτσους, τους πιο «καλούς δικηγόρους», τα πιο καλά οργανωμένα μαφιόζικα δίκτυα κ.τ.λ. Κανόνες που από τη μία θα πετάξουν έξω από το παιχνίδι τους όποιους λίγους (αν υπάρχουν τέτοιοι) κατάφεραν να ξεγλιστρούν μεταξύ νομιμότητας και παρανομίας. Κανόνες, και εδώ είναι η ουσία, που θα ανοίξουν τον δρόμο για την ακόμα μεγαλύτερη και στυγνή εκμετάλλευση της «αόρατης» εργασίας αποφέροντας ακόμα μεγαλύτερα κέρδη στους μεγαλοεμπόρους!

Στους καιρούς της κρίσης, λοιπόν, το κράτος εντείνει την παρανομοποίηση μιας κατάστασης για να οργανώσει και να επιβάλει ακόμα πιο ξεκάθαρα την πλέον βάρβαρη καπιταλιστική νόρμα πάνω στις ζορές χιλιάδων χρηστών τέτοιων ουσιών. Την νόρμα που ορίζει πως ζει μονάχα ο χρήσιμος/ κερδοφόρος. Την νόρμα της μαφίας.

Ούτε στο Αγρίνιο, ούτε πουθενά

Για ακόμα μια φορά, μας ήρθαν καλά νέα απ' την πόλη του Αγρινίου. Δεκάδες αντιφασίστες και αντιφασίστριες συγκεντρώθηκαν το Σάββατο 17/09 στην κεντρική πλατεία του Αγρινίου, απ' όπου και κατευθύνθηκαν συγκροτημένα με πορεία προς τα γραφεία που άνοιξαν μόλις πρόσφατα οι εκεί χρυσαυγίτες (και τα οποία υπέστησαν τις ζημιές που τους άξιζαν). Η πορεία ήταν διακριτή, με πανό, συνθήματα αντιεθνικά και αντιφασιστικά, ενώ μοιράστηκαν και κείμενα που εξηκούσαν το πολιτικό σκεπτικό της επιθετικής αυτής κίνησης. Μιας κίνησης που δεν ήρθε «από το πουθενά», αφού με έργα και με λόγια οι σύντροφοι του Αγρινίου τα τελευταία χρόνια συγκροτούνται και οργανώνουν καταλήψεις, πολιτικές ομαδοποιήσεις, στέκια, αυτοοργανωμένα ραδιόφωνα και πορείες με επιθετικό χαρακτήρα. Δομές, δηλαδή, και δράσεις που βάζουν τα μυαλά μας σε κίνηση και τα χέρια μας σε δράση και είναι αναγκαίες για όποιον θέλει να καταλάβει και να αντιπαλέψει τον φασισμό (με και χωρίς σβάστικα) που ζούμε.

Ποιος είπε ότι ο Χίτλερ πέθανε;

Στην Ουγγαρία το 'χουν βρει το νόημα. Εφόσον το μοντέλο του κράτους πρόνοιας έχει πεθάνει γιατί να κρατάμε τα προσχήματα, φαίνεται να σκέφτηκαν; Εδώ και πολλά χρόνια, οι παροχές προς την εργατική τάξη (που σκοπό είχαν την ειρήνευση μαζί της), δεν κρίνονται και τόσο «αναγκαίες» αφού δεν υπάρχει πλέον το «αντίπαλο δέος» ή αλλιώς το οργανωμένο εργατικό κίνημα. Γιατί, λοιπόν, να ανησυχούν τα αφεντικά και να κουβαλάνε βραχνάδες του παρελθόντος, ενώ οι περικοπές και η αύξηση της έντασης της εργασίας μπορούν να πραγματοποιούνται χωρίς να υπάρχουν και πολλά εμπόδια; Και κάπως έτσι, στην Ουγγαρία το επίδομα ανεργίας (που θα είναι μικρότερο από τον κατώτατο μισθό) μετατράπηκε σε «επίδομα εργασίας». Ή μάλλον καλύτερα σε επίδομα δουλειάς. Με άλλα λόγια, όποιος θέλει το επίδομα δεν μπορεί να κάθεται και να είναι τεμπέλης, αλλά πρέπει να δουλεύει για το κράτος και μάλιστα σε όχι και τόσο «χαλαρές δουλειές». Το μενού έχει επισκευή φραγμάτων, δρόμων, ποδοσφαιρικών γηπέδων και εκσκαφή τάφρων!!! Οι άνεργοι που θα μπαίνουν στο πρόγραμμα μπορεί να σταλούν σε οποιοδήποτε σημείο της χώρας, ακόμα και μακριά από το σπίτι τους. Βέβαια, το ουγγρικό κράτος μερίμνησε επ' αυτού αφού θα τους παρέχει τροφή και στέγαση σε τροχόσπιτα... Μέχρι το 2013, λοιπόν, στο πρόγραμμα θα συμπεριληφθούν 300.000 άνεργοι, ενώ υπάρχουν βλέψεις οι άνεργοι-καταναγκαστικά εργαζόμενοι να φτάσουν μέχρι και τους 800.000. **Η υποτίμηση της εργασίας έχει φτάσει σε τέτοιο βαθμό που ταυτίζεται με την απαξίωση της ανθρώπινης ζωής.** Ορίστε ένας τρόπος για να βγει το κεφάλαιο από την κρίση: φτιάχνοντας στρατόπεδα εργασίας και εντείνοντας την επίθεση σε βάρος της εργατικής τάξης. Και κάτι τέτοιο δεν συμβαίνει μόνο στην Ουγγαρία. Μήπως κι εδώ δεν υπάρχουν ιδέες «εξέλιξης» του επιδόματος ανεργίας σε «επίδομα εργασίας»; Όποιος, βέβαια, ψάχνει να βρει σβάστικα σε όλα αυτά δεν θα βρει. Θα βρει, όμως, τον φασισμό που περισσεύει...

Τέτοιους φίλους ποιος θα τους αφήσει;

Το Καλίνινγκραντ (το οποίο ίσως κάποιοι να το έχουν ακουστά ως Königsberg ή να γνωρίζουν ότι ήταν η πατρίδα του Καντ) είναι μια μικρή περιοχή στα σύνορα μεταξύ Λιθουανίας και Πολωνίας. Και δίπλα ακριβώς στα λημέρια του Καντ, ο ελληνικός στρατός θα συμμετάσχει σε ΝΑΤΟική άσκηση μεταξύ 1-12 Νοεμβρίου. Η επιλογή του σημείου όπου θα διεξαχθεί η άσκηση (πρόκειται για το πεδίο εκπαίδευσης Pabrade της Λιθουανίας και το οποίο είναι δίπλα στο Καλίνινγκραντ), φυσικά, δεν έγινε για φιλοσοφικούς λόγους. Το Καλίνινγκραντ αποτελεί ρωσικό θύλακα και είναι στρατηγικής σημασίας. Εκεί βρισκόταν, άλλωστε, η βάση του βαλτικού στόλου της ΕΣΣΔ και εκεί τώρα έχει εγκατασταθεί ένα μεγάλο μέρος της αντιβαλλιστικής και αντιαεροπορικής άμυνας της Ρωσίας. Εξ' ου και οι ασκήσεις πίεσης των δυτικών έναντι της Ρωσίας. Να καταλαβαίνουν, άραγε, τα επιτελεία του ΝΑΤΟ πως κάποτε οι περιφερειακοί πόλεμοι δεν θα είναι αρκετοί· πως **θα χρειαστεί οι μάχες να περάσουν και στην καρδιά του δυτικού κόσμου;**

Το ελληνικό κράτος τώρα από την μεριά του, καταλαβαίνει πως οικονομικά δεν μπορεί να το παίξει το παιχνίδι και γι' αυτό προσπαθεί ποικιλοτρόπως να φανεί χρήσιμο στους συμμάχους και φίλους του. Μπας και καταφέρει, δηλαδή, να πάρει καμιά ανάσα από την κρίση. Και ως γνωστόν, αυτός που δυσκολεύεται να ανασάνει είναι και ο πιο αδίστακτος· σαν να λέμε ο καλύτερος φίλος...

After the break: Thoughts from abroad. For Britain burning – what

is behind all riots Blair — raging in London?

RIOT
LIVE
FROM
MILBURN
TON

"we RE FROM THE SLUMS of
LONDON MATE!"

ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΚΑ ΨΩΝΙΑ ΣΤΟΥΣ ΦΛΕΓΟΜΕΝΟΥΣ ΒΡΕΤΑΝΙΚΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ

«Συνδέονται οι λεηλασίες με τη φτώχεια»

«Όχι με άμεσο τρόπο. Η πλειοψηφία δεν κλέβει από ανάγκη, αλλά απλώς επειδή μπορεί να το κάνει. Το ότι πολλοί από αυτούς προέρχονται από υποβαθμισμένες γειτονιές έχει πρώτα και κύρια να κάνει με την απουσία κοινωνικού ελέγχου. Οι πιτσιρικάδες στις φτωχογειτονιές περνάνε πολλές ώρες στο δρόμο και εκεί έχουν περισσότερες πιθανότητες να ενωθούν με όσους συμμετέχουν στις ταραχές.

«Οι ταραχές αποσκοπούν στη διεκδίκηση καλύτερων συνθηκών ζωής»

«Όχι, η βία του δρόμου που βιώνουμε τις τελευταίες ημέρες στη Βρετανία δεν έχει πίσω της κοινωνικές ή πολιτικές διεκδικήσεις»¹.

Στα χρόνια της κρίσης, στα χρόνια που τα εμπορεύματα στοιβάζονται στις αποθήκες και τις βιτρίνες των καταστημάτων απούλητα, αφού όλο και λιγότεροι έχουν την οικονομική δυνατότητα να τα αποκτήσουν με τον «παραδοσιακό» τρόπο, είναι σαφές ότι τα αφεντικά προτιμούν να δουν κάποια από αυτά να καταστρέφονται παρά να πέφτουν στα χέρια εξεγερμένων πιτσιρικάδων (και όχι μόνο). Γιατί πέφτοντας στα χέρια τους, τα εμπορεύματα χάνουν την ανταλλακτική τους αξία (άρα γίνονται άχρηστα για τα αφεντικά, τα οποία πλέον δεν μπορούν να αντλήσουν από αυτά υπεραξία), αλλά βρίσκουν την αξία χρήσης τους. Έξω και πέρα από την «ομαλή λειτουργία της κατανάλωσης». Τα αφεντικά στην Αγγλία και οι πολιτικοί τους εκπρόσωποι το γνωρίζουν καλά αυτό και γι' αυτό δεν μάσησαν τα λόγια τους μετά την εξέγερση του Αυγούστου. Όλοι, από τον βρετανό Πρωθυπουργό, το σύστημα δικαιοσύνης που έκανε δίκες σε 24ωρη βάση και μοίραζε καταδικαστικές ποινές με το τσουβάλι, από τις εφημερίδες έως τους πάσης φύσεως αναλυτές, από τους φασίζοντες της μεσαίας τάξης που κινητοποιήθηκαν άμεσα για να αποκαταστήσουν την τάξη, μέχρι τους μπάτσους και τους οργανωμένους φασίστες που βγήκαν για «κυνήγι», όλοι, συνασπισμένοι και με το απαραίτητο ύψος σε στυλ «τέρμα τα ψέματα, τώρα έχουμε κρίση και θα σας τσακίζουμε σε κάθε σας βήμα», βρήκαν μια «καραμέλα» που δεν ήταν άλλη από τη λεηλασία. Οι εξεγερμένοι, όμως, που κατέβηκαν στον δρόμο για να διαμαρτυρηθούν για τη δολοφονία του τζαμαϊκανής καταγωγής Mark Duggan από μπάτσους στο Τότεναμ, είχαν όλους τους λόγους του κόσμου να τα σπάσουν, να επιτεθούν στις αστυνομικές δυνάμεις, να χαλάσουν για λίγο τον μακάριο ύπνο των καλοζωισμένων μεσοστρωμάτων και τελικά να βγουν για λίγο από τη δική τους σκατένια καθημερινότητα, επιστρέφοντας ένα μικρό (ελάχιστο, για την ακρίβεια) κομμάτι βίας από τη βία που οι ίδιοι καθημερινά δέχονται. Τη βία της οικονομικής εξαθλίωσης και της ανεργ-

γίας, τη βία και τον εξευτελισμό των αστυνομικών ελέγχων, τη βία του να νιώθεις διαρκώς σαν το σκύλο που κυνηγάει την ουρά του, γνωρίζοντας ότι δεν υπάρχει καμία διέξοδος από την απομόνωση του γκέτο.

Αυτές, λοιπόν, οι κοινωνικές φιγούρες, οι προλετάριοι μεταναστευτικής καταγωγής που έχουν γεννηθεί και μεγαλώσει στις αγγλικές μητροπόλεις, αλλά και ένας σεβαστός αριθμός λευκών της ντόπιας εργατικής τάξης, ήρθαν στο προσκήνιο για μερικές ημέρες, ταραζώντας (έστω και μοριακά, έστω και ανοργάνωτα) την καπιταλιστική κανονικότητα σε περίοδο κρίσης. Και είναι αυτή ακριβώς η χρονική συγκυρία που, κατά τη γνώμη μας, έπαιξε σημαντικότερο ρόλο στο πώς είδαν και ερμήνευσαν οι «ειδικοί» και το βρετανικό κράτος τις μητροπολιτικές ταραχές του Αυγούστου. Τις ταραχές που διέφεραν αισθητά από εκείνες των δεκαετιών του '70 και του '80, μιας και δεν είχαν πίσω τους μορφές οργάνωσης όπως τα «κινήματα νεολαίας» (Youth Movements)² των νεολαίων ασιατικής καταγωγής του παρελθόντος. Τις ταραχές που ξεπήδησαν μέσα σε μια **καπιταλιστική συνθήκη ρευστότητας και ωμής βαρβαρότητας** που δεν έχει πλέον χώρο για δακρύβρεχτες, κοινωνιολογίζουσες αναλύσεις του είδους «μα, τι φταίει; Πού οδεύει η νεολαία μας; Χρειαζόμαστε περισσότερους κοινωνικούς λειτουργούς και ψυχολόγους να βοηθήσουν τους ατίθασους νεαρούς» που δεν ξοδεύει το σάλιο της υποσχόμενης «ίσα δικαιώματα» για τους πολίτες μεταναστευτικής καταγωγής. Αντίθετα, επιλέγει να τους φτύνει κατάμουτρα, να τους υπερτονίζει το πόσο ανάλωσιμοι είναι για την καπιταλιστική μηχανή και να τους ξεκαθαρίζει (σε περίπτωση που είχαν καμιά αυταπάτη περί κοινωνικού κράτους, παροχών και βελτίωσης της θέσης τους) ότι το «ζήτημά» τους, είναι ζήτημα δημόσιας τάξης και γι' αυτό «θα λυθεί» με την καταστολή.

Τα πολύτιμα «λάφυρα»

Μέσα σε αυτά τα πλαίσια και με τους νέους καιρούς να διαμορφώνουν τα νέα ήθη, οι περίφημες πράξεις λεηλασίας που εμφανίζονται λίγο πολύ σε κάθε εξέγερση, προκαλούν ανατριχίλα στα αφεντικά γιατί έστω και πρόσκαιρα έστω και άτσαλα συμβάλλουν στην αλλαγή της νοηματοδότησης του καπιταλιστικού κόσμου· ενός κόσμου που δεν μπορεί να υπάρξει χωρίς το εμπόρευμα. Γιατί οι «looters» που βούταγαν τα adidas και τις τηλεοράσεις πλάσμα και μετά φωτογραφίζονταν με αυτά επιδεικνύοντάς τα σαν λάφυρα πολέμου, έδειχναν με τον πιο έκδηλο τρόπο ότι όλα αυτά τα αντικείμενα συνιστούν κομμάτι του πλούτου που παράγει η εργατική τάξη και από τον οποίο είναι αποκλεισμένη. Έδειχναν να καταλαβαίνουν με τον τρόπο τους ότι στις εμπόλεμες εποχές που διανύουμε **το εμπόρευμα αποτελεί διακύβευμα**· διακύβευμα γι' αυτούς που δεν μπορούν να το πουλήσουν και να τσεπώσουν την υπεραξία, αλλά και γι' αυτούς που μεγάλωσαν μέσα στις δυτικές μητροπόλεις, βομβαρδιζόμενοι από μωρά με τις προσταγές της διαφήμισης για τα όσα «πρέπει να έχουν», χωρίς βέβαια να βρίσκουν πάντα τρόπο να αποκτήσουν ακόμα και τα πλέον αναγκαία εξ' αυτών. Να γιατί οι φωτογραφίες με τα «κλοπιμαία» αποτυπώνουν την αντιστροφή μιας πραγματικότητας βιωμένης από όσους έχει ξεγράψει εδώ και δεκαετίες η αγορά εργασίας, από όσους έχουν πεταχτεί στα συγκροτήματα πολυκατοικιών των φτωχογειτονιών και καλούνται να «κόψουν το κεφάλι τους» μιας και γι' αυτούς δεν υπάρχει τίποτα. Αποτυπώνουν με δυο λόγια την βαθιά εκείνη χαρά και ικανοποίηση όσων αποσπών από τον εχθρό εκείνο που «τον καίει», υπονοώντας ταυτόχρονα ότι αυτά τα «ιερά αντικείμενα» που προκαλούν τόσο πονοκέφαλο στα αφεντικά όταν μένουν απούλητα, μπορούν και να «χάσουν τον δρόμο τους» και να βγουν από τη «φυσιολογική» τους πορεία. Μπορούν και να ξαναεπιστρέψουν στους παραγωγούς τους.

Μέχρι, όμως, οι προλετάριοι (στην Αγγλία και παντού) να βρουν τις οργανωτικές εκείνες δομές που ανταποκρίνονται στις ανάγκες της εποχής, μέχρι να καταφέρουν να συναντηθούν μεταξύ τους και να αναζητήσουν συλλογικές μορφές αντεπίθεσης, τα επίπεδα καταστολής όλο και θα ανεβαίνουν. Και μοιάζει αυτό να είναι από τα πλέον «ασφαλή» συμπεράσματα που εξάγει κανείς από τη σύντομη καλοκαιρινή εξέγερση του Αυγούστου, η οποία και δέχτηκε το στοχευμένο και ολόπλευρο σφυροκόπημα όλων των μηχανισμών της αντεπανάστασης. Και την επόμενη φορά οι μπάτσοι, οι δικαστές, τα κανάλια και οι γλοιώδεις μεσοαστοί που ξεχύθηκαν στους δρόμους με σκούπες και φαράσια για να καθαρίσουν την πόλη τους, θα έχουν αρκετά experience points στο ενεργητικό τους...

σημειώσεις:

¹«Εδώ δεν υπάρχουν κοινωνικές διεκδικήσεις» («Aquí no hay reivindicaciones sociales»), El País, 11/09/2011. Ο βρετανός καθηγητής Κοινωνικής Πολιτικής στο πανεπιστήμιο του Wolverhampton, κύριος Jim Waddington, δεν έχει αμφιβολίες για το τι γίνεται στους δρόμους της Βρετανίας. Γι' αυτό και απαντά λιτά και ωμά στις ερωτήσεις του ισπανού δημοσιογράφου που του πήρε συνέντευξη τις μέρες της εξέγερσης.

² Βλ. σχετικά το κείμενο «Riot in the UK. Η βρετανική εξέγερση του Αυγούστου και οι ποινικές αναλογίες με το παρελθόν», περιοδικό antifa, πόλεμος ενάντια στο φόβο, τ. 26, Σεπτέμβριος 2011.

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΑΠ' ΤΑ ΠΑΛΙΑ

Η εξέγερση του Αυγούστου στην Αγγλία δεν ήταν κάτι το πρωτοφανές. Όποιος γνώριζε τις συνθήκες στα υποβαθμισμένα προάστια του Λονδίνου, πίσω από τη βιτρίνα του Μπιγκ Μπεν και του Μπάκινγχαμ, δύσκολα θα έπεφτε από τα σύννεφα. Γι' αυτό και μάλλον δεν ήταν λίγοι εκείνοι που θυμήθηκαν τον Απρίλιο του 1981 και τα όσα συνέβησαν στο Μπρίξτον, όταν ένας μαύρος, μαχαιρωμένος από συμμορία βρέθηκε αιμόφυρτος

από μπάτσους, οι οποίοι καθυστερούσαν να καλέσουν τις πρώτες βοήθειες. Το ασθενοφόρο κάποια στιγμή εμφανίστηκε, όμως η φήμη ότι τον άφησαν να πεθάνει αβοήθητο είχε ήδη εξαπλωθεί. Η εξέγερση με 5.000 άτομα στους δρόμους και η βία απέναντι στους μπάτσους και το κράτος είχε ξεκινήσει. Αστείο; Καθόλου· γιατί οι αιτίες ήταν πολύ σοβαρότερες. Στο Μπρίξτον, μια υποβαθμισμένη περιοχή στο νότιο Λονδίνο, με μετανάστες από την Καράϊβική και την Αφρική κυρίως, η ανεργία ήταν πάνω από 50%. Η βία και τα ναρκωτικά υπήρχαν παντού. Η πίεση των μπάτσων και οι έλεγχοι ήταν συνεχείς και ασφυκτικοί, με τις ρατσιστικές επιθέσεις που πραγματοποιούνταν με τη συγκάληση των αντιπαθητικών ανθρωποειδών που μοιάζουν με γουρουνία να ολοκληρώνουν το παζλ της καθημερινής βαρβαρότητας. Γκέτο με τα όλα του, δηλαδή.

Και η ιστορία του Μπρίξτον είναι συνδεδεμένη με το τραγούδι «Guns of Brixton» των «The Clash», που είχε κυκλοφορήσει ένα χρόνο πιο πριν και περιέγραφε την αστυνομική βία στο προάστιο. Αλλά και με το «Ghost Town» των «The Specials» που είχε κυκλοφορήσει τον Ιούνιο του '81 και περιέγραφε την ίδια ακριβώς κατάσταση. Το τραγούδι των Clash δεν ήταν προφητικό. Μιλούσε για την πραγματικότητα του Μπρίξτον. Γιατί η μουσική και οι υποκοιτούρες του δρόμου δεν «εμπνέονται» από άυλες καταστάσεις και δεν τροφοδοτούν την αποστειρωμένη τέχνη. Είναι η έκφραση της άγριας νεολαίας και μιλούν απ' ευθείας γι' αυτό που τις γεννά. Τον δρόμο. Και, όπως κι αν το κάνουμε, ο δρόμος στο Μπρίξτον ήταν γεμάτος όπλα...

Επί το έργον...

Οι φιλήσυχoi βρετανοί δεν χρειάστηκαν και πολύ για να συνασπιστούν ενάντια στους εξεγερμένους.

Και η ώρα της ανταμοιβής για τους καλούς ρουφιάνους έφτασε: τα καταστήματα Marks and Spencers μοιράζουν γλυκάκια στους καταϊδρωμένους «καθαριστές» για την ανεκτίμητη βοήθειά τους...

ΨΑΡΕΥΟΝΤΑΣ ΧΡΟΝΟ ΣΤΗΝ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΜΕΣΟΤΕΙΟ

Μέσα στη θολούρα της κρίσης μπορεί να λείπουν τα πάντα (αυτόνομες δομές της εργατικής τάξης, θέσεις μάχης και ανάλυση του κόσμου από ταξική σκοπιά και τόσα άλλα) περισσεύουν, όμως, οι φωνές που κάνουν λόγο για «εξάρτηση» του ελληνικού κράτους από τις «Μεγάλες Δυνάμεις». Για άλλη μια φορά, ακολουθείται η πεπατημένη και ο εχθρός αναζητείται στους κακούς Γερμανούς, τους κακούς Γάλλους και όποιους άλλους θέλουν «να μας πιουν το αίμα», με το ελληνικό κράτος να παίρνει το απαραίτητο συγχωροχάρτι για να συνεχίζει με τις μικρότερες (αν όχι μηδενικές) ενοχλήσεις την πορεία του. Μια πορεία

που συμπυκνώνεται στην προσπάθεια να τα κουτσοβγάλει (ειδικά τώρα που βρίσκεται με την πλάτη στον τοίχο) αναζητώντας πολιτικές λύσεις στα οικονομικά του προβλήματα. Παρακάτω θα αναφερθούμε σε μια από αυτές τις πολιτικές λύσεις και συγκεκριμένα στη συμμετοχή του ελληνικού κράτους στα διεθνή πολεμικά μπλοκ και το πλασάρισμά του στους ανταγωνισμούς που έχουν αναθερμανθεί το τελευταίο διάστημα στη γειτονιά του (και όλα δείχνουν πως θα έχουν μέλλον).

Η Τρικλοποδιές στο Αιγαίο

Η Ανατολική Μεσόγειος είναι σήμερα για το στριμωγμένο ελληνικό κράτος μια «ευκαιρία» να υπενθυμίσει σε όλους τους ενδιαφερόμενους πως διαθέτει μαγαζί γωνία και πως είναι πρόθυμο να διαπραγματευτεί την τιμή του ενοικίου. Στις ανακατατάξεις που επέφεραν οι αραβικές εξεγέρσεις του προηγούμενου χειμώνα, αλλά και στις πρόσφατες εντάσεις λόγω των ερευνών του κυπριακού κράτους για την εξόρυξη φυσικού αερίου στο Αιγαίο, το ελληνικό κράτος βλέπει ένα δώρο εξ' ουρανού. Γιατί, φυσικά, γνωρίζει ότι δεν είναι σε θέση να παίξει πρωταγωνιστικό ρόλο και να επηρεάσει με τρόπο καθοριστικό τις εξελίξεις, αλλά γνωρίζει επίσης ότι οι διευκολύνσεις που μπορεί να προσφέρει στους συμμάχους του είναι γι' αυτούς αναγκαίες. Σε μια ομάδα, άλλωστε, οι ακριβοπληρωμένοι και πρωτοκλασάτοι παίκτες δεν θα μπορούσαν να αποδώσουν τα μέγιστα, αν δεν είχαν τους φροντιστές να παρέχουν τις υπηρεσίες τους και να τακτοποιούν όλες τις μικροδουλειές (και βρωμοδουλειές)...

Όταν, λοιπόν, όλοι υποτιμούν (και δεν αναφερόμαστε στους διεθνείς οίκους

αξιολόγησης) το ελληνικό κράτος, από τη μια μεριά οι δεξιοί που θεωρούν ότι η ελληνική αστική τάξη δεν παίρνει αρκετές πρωτοβουλίες (είναι σα να λέμε κάπως νωθρή...) προκειμένου να απαλαγεί από τα περίφημα «βαρίδια του παρελθόντος» και από την άλλη οι αριστεροί που δεν σταματάνε να αντιμετωπίζουν τα ελληνικά αφεντικά και τους πολιτικούς τους προϊστάμενους ως «προδοτές» και «ξεπουλημένους στο 4ο Ράικ», μήπως θα έπρεπε να ανησυχούμε λίγο παραπάνω με αυτού του είδους την ομοφωνία, με αυτή τη συστράτευση που σφίγγει όλο και πιο πολύ την αλυσίδα γύρω από το λαιμό της εργατικής τάξης; Γιατί, εντάξει, θα μπορούσαμε να αστειευόμαστε με την «αχαριστία» που επιδεικνύουν οι προαναφερθέντες απέναντι σε ένα κράτος που μέσα σε τόσο μικρό χρονικό διάστημα έχει επιφέρει τόσο συντριπτικά πλήγματα στην εργατική τάξη ή με το σκάλωμά τους να αποκαλούν «άβουλη» μια αστική τάξη που καταφέρνει να μετατρέπει τη δική της κρίση σε κρίση της εργασίας χωρίς (μέχρι στιγμής) να τα έχει βρει σκούρα. Η κατάσταση, όμως, δεν

αφήνει και πολλά περιθώρια για γέλια.

Γιατί εδώ έχουμε να κάνουμε με τον σκληρό πυρήνα των επιλογών ενός κράτους που βρίσκεται σε δύσκολη θέση και, προφανώς, είναι αναγκασμένο να διαφημίσει την πραγματικότητα του όσο καλύτερα γίνεται. Και στην προκειμένη περίπτωση δεν σταματάει να παρουσιάζεται ως θιγμένο (από κοινού με το κυπριακό κράτος) από την τουρκική «προκλητικότητα». Σε μια χρονική στιγμή που το τουρκικό κράτος διεκδικεί για τον εαυτό του έναν αναβαθμισμένο ρόλο στην περιοχή, εμφανιζόμενο ως εγγυητής της σταθερότητας και βάζοντας τρικλοποδιές στην συντονισμένη προσπάθεια Ισραήλ-Κύπρου-Ελλάδας να το απομονώσουν κατά το δυνατόν περισσότερο, η ελληνική πλευρά παρουσιάζει το Αιγαίο ως ελληνική λίμνη, όπου «φυσικά» έχει αναφαίρετα δικαιώματα και γι' αυτό διεκδικεί μια ΑΟΖ που ξεφεύγει από κάθε «λογική»¹. Το τουρκικό κράτος, βέβαια, διεκδικεί έναν τέτοιο ρόλο έχοντας ήδη από το 2003 (και με την άρνησή του να προσφέρει διευκολύνσεις για τον πόλεμο των δυτικών εναντίον του Ιράκ) «κάνει νερά» στη συμμαχία του με τις ΗΠΑ έχοντας κόψει τα πολλά πολλά με το Ισραήλ μετά τη δολοφονική επίθεση των ισραηλινών δυνάμεων στο τουρκικό πλοίο Μαβί Μαρμαρά που μετέφερε ιατροφαρμακευτικό υλικό και κατευθυνόταν στη Γάζα τον Μάη του 2010, έχοντας δει στις αραβικές εξεγέρσεις και στις νέες ισορροπίες που ακόμα διαμορφώνονται στη Βόρεια Αφρική και τη Μέση Ανατολή «νέες προοπτικές». Σε τελική ανάλυση, το τουρκικό κράτος μοιάζει να έχει ασκηθεί σε κάποιου είδους «στρατηγική υπομονή» όλα αυτά τα χρόνια. Κάτι που δεν μπορεί να αγνοηθεί από κανέναν.

Ορίστε πώς ο «σεμνότατος» κύριος Λαμπρινίδης τοποθετείται επ' αυτού: «Δεν υπάρχει καμία αμφιβολία ότι προφανώς μια οικονομική ευρωστία βοηθά την εξωτερική πολιτική, αλλά ακριβώς επειδή έχουμε κρίνει, και έχω κρίνει, και έχει κρίνει ο Πρωθυπουργός πρωτίστως, ότι δεν μπορεί σε καμία περίπτωση να επιτραπεί το εθνικό συμφέρον είτε να υπονομευτεί στην πράξη είτε να θεωρηθεί, να αμφισβητηθεί, να ονειρευτεί κάποιος ότι θα μπορούσε να το υπονομεύσει, είμαστε πιο εξωστρεφείς στην εξωτερική πολιτική, παρόντες παντού».² Κι ενώ ο οποιοσδήποτε άκουγε τον υπουργό Εξωτερικών να πετάει παρόμοιες μεγαλοστομίες, θα είχε κάθε δίκιο να του πει «καλά, χαλάρωσε και λίγο», θα είχε, νομίζουμε, ακόμα μεγαλύτερο δίκιο να διακρίνει την «αίσθηση του κατ'επείγοντος», την πειστική ανάγκη του ελληνικού κράτους να δηλώσει ότι «είμαστε πιο εξωστρεφείς» και «παρόντες παντού» ακόμα κι αν κάτι τέτοιο δεν ισχύει.

Τ «Δημοκρατία» υπό πίεση

Το ζήτημα εδώ δεν είναι να κάνουμε εικασίες για το ποιος θα επικρατήσει στη «σκυταλοδρομία» της Ανατολικής Μεσογείου. Δεν έχουμε καμία διάθεση να μιμηθούμε την Πυθεία και άλλωστε μας φαίνεται πως οι διακρατικοί ανταγωνισμοί δεν αποτελούν (αναγκαστικά) πεδία μαχών όπου οι αντίπαλοι εξοντώνονται μια κι έξω. Αν, λοιπόν, αξίζει να αναγνωρίσουμε ένα ζήτημα, αυτό δεν είναι άλλο από το γεγονός ότι ο ελληνικός καπιταλισμός, παρόλο που ζορίζεται και ξεπροβάλλει κάπως αγχωμένος λόγω της οικονομικής κρίσης, διαθέτει μια ανεκτίμητη πολυτέλεια, την πολυτέλεια να προχωράει στην πλέον σκληρή εκμετάλλευση της εργατικής τάξης στο εσωτερικό του και ταυτόχρονα να μη χάνει (ή έστω να προσπαθεί να μη χάνει) τις ευκαιρίες που εμφανίζονται στη γειτονιά του. Αυτή η ενοποιημένη επιθετική πολιτική εντός και εκτός των συνόρων είναι κομμάτι του σύγχρονου ολοκληρωτισμού, του φασισμού χωρίς σβάστικα που καλπάζει με ταχύτατους ρυθμούς στα χρόνια της παγκόσμιας καπιταλιστικής κρίσης. Γιατί οι αρμοδιότητες του κράτους ως κόμματος των αφεντικών συνεχώς αυξάνονται, γιατί η διαχείριση της εργασίας και κατ'επέκταση όλων των πτυχών της καθημερινής ζωής πραγματοποιούνται με όλο και πιο στρατιωτικοποιημένες μεθόδους. Και είναι ακριβώς αυτή η ενοποιημένη, επιθετική πολιτική που περνάει στα ψιλά, που δεν προκαλεί καμία αντεθνική και αντιπατριωτική κινητοποίηση και καμία πορεία με κατεύθυνση το υπουργείο Εξωτερικών. Και είναι τέτοιου μεγέθους η ήττα της εργατικής τάξης (με τις συνέπειες της οποίας αναμετρώνται τόσα χρόνια πρώτα και κύρια οι μετανάστες εργάτες και ήδη έχει αρχίσει να τις λούζεται και ένα μεγάλο κομμάτι των ντόπιων εργατών και εργατριών) που ενώ δέχεται τη μια κατραπακιά μετά την άλλη και βλέπει την εξαθλίωση να της κλείνει όλο και πιο αποφασιστικά το μάτι, τής φαίνεται κάπως εξωπραγματικό το να συνδέσει τα όσα συμβαίνουν εντός με τα όσα συμβαίνουν εκτός. Έλα, όμως, που δεν υπάρχουν δύο μέτρα και δύο σταθμά. Έλα, όμως, που κάποιος ο οποίος εξοργίζεται επιλεκτικά με ορισμένες κινήσεις των αφεντικών και των πολιτικών τους εκπροσώπων («αθλώνοντας» κάποιες άλλες), δεν μπορεί να έχει αξιώσεις η οργή του αυτή να βρει τον πραγματικό στόχο. Γιατί όταν ακονίζονται τα μαχαίρια του ελληνικού ιμπεριαλισμού, όποιος έχει βουλώσει τα αυτιά του με το γαλανόλευκο πατσαβούρι μάλλον δεν έχει και πολλές ελπίδες να πάρει χαμπάρι το παραμικρό.

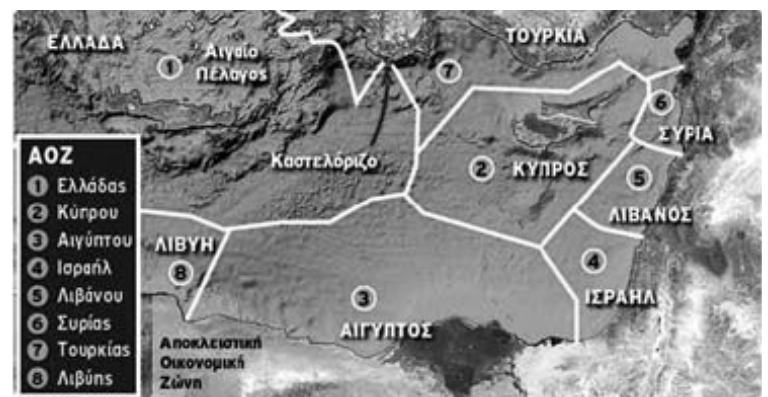
Η ικανότητα του ΚΚΕ να κάνει το άσπρο μαύρο παραμένει εντυπωσιακή, αφού μάλλον εκεί κρίνεται ο καλός σταλινικός στην ικανότητα, δηλαδή, να μιλάει σαν αφεντικό αλλά να περνιέται (ευτυχώς όχι από όλους) για εργάτη. Γιατί τι άλλο κάνει ο δημοσιογράφος του *Ριζοσπάστη* που αναφερόμενος στα όσα συμβαίνουν στην Ανατολική Μεσόγειο μπορεί να προμοτάρει τα «δικαιώματα της Κύπρου» (που είναι κι αυτά, ως γνωστόν, αναφαίρετα όπως εκείνα της Ελλάδας) και να καταγγέλει την «κακή» τουρκική αστική τάξη, αλλά να το βουλώνει για την «καλή» ελληνική αστική τάξη:

«Οι αυταπάτες περί «συμμαχιών» και αξιοποίησης των ενδοϊμπεριαλιστικών ανταγωνισμών, τις οποίες μεθοδικά καλλιεργεί και η ελληνική κυβέρνηση, προβάλλοντας τη στρατηγική συνεργασία με το Ισραήλ, δεν οδηγούν πουθενά αλλού, παρά μόνο στην πιο βαθιά εμπλοκή στους ιμπεριαλιστικούς σχεδιασμούς και είναι παιχνίδι με τη φωτιά. Το Ισραήλ και βέβαια οι ΗΠΑ δεν αποτελούν «στηρίγματα» ούτε των κυριαρχικών δικαιωμάτων της Κύπρου». Αξιοποιούν τις ενεργειακές επενδύσεις σαν μοχλό, για να επιβληθεί το νέο «σχέδιο Ανάν», όπως φαίνεται κι από τη θέση «να μοιραστούν οι πηγές ενέργειας του νησιού ισόνομα, στο πλαίσιο συνολικής λύσης του Κυπριακού.

Σε ό,τι αφορά επίσης την αστική τάξη της Τουρκίας, που τώρα έχει ντυθεί με την «προβιά» του «υπερασπιστή» των Παλαιστινίων, παίζει ιδιαίτερα επιθετικό ρόλο στην περιοχή, όπου, εκτός από την παράνομη κατοχή μεγάλου μέρους της Κύπρου, συμμετέχει ενεργά στην «αντιπυραυλική ασπίδα» των ΗΠΑ - NATO, στην ιμπεριαλιστική επέμβαση στη Συρία, στον πόλεμο κατά της Λιβύης, μεθοδεύει ενέργειες κατά του Ιράν κ.ά.³

Κι όμως σε άλλες εποχές, στα χρόνια του Μεσοπολέμου, το οργανωμένο κομμάτι της εργατικής τάξης ήταν σε θέση να αντιληφθεί ότι τα όσα έκανε το ελληνικό κράτος προς τα έξω ήταν τόσο σημαντικά όσο αυτά που έκανε προς τα μέσα και καθόλου δεν μάσαγε τα λόγια του. Είναι χαρακτηριστική η οξυδέρκεια με την οποία έβλεπαν τα πράγματα οι ενταγμένοι στο ΚΚΕ στις αρχές της δεκαετίας του '30 και συγκεκριμένα το 1932:

«Ο ελληνικός όπως και ο διεθνής ιμπεριαλισμός προσανατολίζονται σήμερα προς τον πόλεμο και κυρίως την αντισοβιετική επέμβαση, ολόένα και πιο πολύ ζητώντας διέξοδο από την κρίση. Σήμερα δεν μπορούμε να μιλάμε για κίνδυνο πολέμου, αλλά για πόλεμο που άρχισε ήδη. Γι' αυτό το ζήτημα της πάλης κατά του πολέμου, που σημαίνει ανήκουστες καταστροφές για τις εργαζόμενες μάζες, ενδιαφέρει εξίσου τις εργαζόμενες μάζες με τις άμεσες διεκδικήσεις».⁴

Όπως φαίνεται και από τον χάρτη, η Τουρκία το πολύ πολύ να μπορεί να βρέξει το πόδι της στο Αιγαίο. Γιατί η Ελλάδα και η Κύπρος θέλουν το χώρο τους και την άνεσή τους, όταν πηγαίνουν για μπάνιο...

¹ Επικαλούμενες το Καστελόριζο, οι ελληνικές αρχές προσπαθούν να πείσουν τους πάντες ότι μια κουκίδα στον χάρτη έχει αναλογικά μεγαλύτερα δικαιώματα από μια χώρα 70 και πλέον εκατομμυρίων κατοίκων, όπως η Τουρκία.

² Αυτά δήλωσε ο υπουργός Εξωτερικών, κύριος Λαμπρινίδης, στις 19 Οκτώβρη του 2011 στη συνεδρίαση της Επιτροπής Εξωτερικών και Άμυνας της Βουλής.

³ «Ανατολική Μεσόγειος. Παιχνίδια με τη φωτιά στην ιμπεριαλιστική σκακιέρα», του Κυριάκου Ζηλάκου, *Ριζοσπάστης*, 02/10/2011.

⁴ «Το ΚΚΕ – Επίσημα κείμενα», Σύγχρονη Εποχή, τόμος τρίτος, σελ. 400-401.

Εκπαιδευτική εκδρομή στον κήπο με τα νομοσχέδια

Για άλλη μια φορά ένας νόμος για την εκπαίδευση εξαγγέλλεται και ψηφίζεται. Ένας νόμος που, για άλλη μια φορά, τάχα θα λύσει τα ζητήματα της «εκπαιδευτικής κρίσης». Η περίοδος επανάληψης αυτού του σόου είναι, πιστεύουμε, μια φορά ανά τρία χρόνια (λίγο πάνω, λίγο κάτω). Πάντως με βασανιστική ακρίβεια ο ένας μετά τον άλλο οι υπουργοί Παιδείας εξαγγέλλουν νομοσχέδια και νόμους-πλαίσια που, βαππισμένα με το όνομά τους, υποτίθεται πως θα φέρουν τη ριζική αναμόρφωση του εκπαιδευτικού συστήματος που με τη σειρά της θα δώσει τέλος στα «κακώς κείμενα» της ελληνικής εκπαίδευσης και θα ανοίξει τον δρόμο για μια «ευρωπαϊκού τύπου εκπαίδευση». Το κάθε «ριζικό» νομοσχέδιο έχει, βέβαια, ζωή μέχρι το επόμενο...

Υπάρχει, όμως, και κάτι στο οποίο συμφωνούν απόλυτα οι διάφορες κυβερνήσεις και οι υπουργοί εδώ και 30 χρόνια: το εκπαιδευτικό σύστημα βρίσκεται σε κρίση. Το πρόβλημα βρίσκεται στο να προσδιοριστεί τι είδους είναι αυτή η κρίση, πού οφείλεται και πώς αντιμετωπίζεται. Και δεδομένης της συχνότητας εμφάνισης των «ριζικών νομοσχεδίων», το κράτος δεν μοιάζει και τόσο έτοιμο να απαντήσει στα ερωτήματα που το ίδιο θέτει και το βασανίζουν. Γιατί, πράγματι, έχουν δίκιο οι διάφοροι κρατικοί μηχανισμοί. Το εκπαιδευτικό σύστημα βρίσκεται όντως σε κρίση (όπως άλλωστε και όλος ο κόσμος γύρω του) και για την ακρίβεια εδώ και 30 χρόνια παραπαίει από κρίση σε κρίση.

Το τέλος του κράτους προσόδου είναι η αυγή της στρατιωτικής διαχείρισης

Το περίφημο «δημόσιο δωρεάν πανεπιστήμιο», δηλαδή το κρατικό πανεπιστήμιο, είναι και αυτό μέρος ενός ευρύτερου κύκλου που είναι γνωστός ως το «κοινωνικό κράτος». Το κοινωνικό κράτος, τώρα, η κυρίαρχη αφήγηση το θέλει να είναι οι «κατακτήσεις των αγώνων», «τα κεκτημένα ενός αιώνα». Πρόκειται, όμως, για μια συνθήκη που ξεπήδησε από την κρίση της δεκαετίας του '30 ως ένας μετασχηματισμός του κράτους μπροστά στα επαναστατικά κινήματα της εποχής. Ένας μετασχηματισμός που έβαζε όρια στην οικονομία του φιλελευθερισμού και του «laissez faire, laissez passer», με το κράτος να παρεμβαίνει ως συλλογικός καταλιστής για να διαχειριστεί το «χάος» της οικονομίας ενάντια στις κρίσεις (είτε αυτές ήταν οικονομικές, είτε επαναστατικές). Έτσι, το κράτος ανέλαβε ένα μέρος του μισθού των εργατών, τον έμμεσο μισθό, που δινόταν με τη μορφή διάφορων «κρατικών παροχών» (παροχές υγείας και παιδείας, συντάξεις, επιδόματα ανεργίας, εργατικές κατοικίες). Έτσι, το κράτος μέσω της τριπλής συμμαχίας κράτους, αφεντικών και κρατικής αριστεράς μετατράπηκε σε κράτος-σχέδιο. Σε έναν μηχανισμό, δηλαδή, χάρη στον οποίο μπορούσε να εποπτεύει το σύνολο της καπιταλιστικής σχέσης στην επικράτειά του.

Οι συγκεκριμένες «παροχές» του επέτρεπαν από τη μία να μπορεί να ασκήσει μια «κοινωνική πολιτική» που θα εγγυόταν ένα περιβάλλον σταθερότητας για τις επιχειρήσεις και από την άλλη του έδιναν τον άμεσο έλεγχο στο είδος και την ποιότητα ενός μεγάλου μέρους της κατανάλωσης της εργατικής τάξης. Το κράτος «παρείχε» υγεία, παιδεία, συντάξεις, αλλά «παρείχε» αυτήν την υγεία, αυτήν την παιδεία, αυτές τις συντάξεις σε ποσότητα και ποιότητα, φράζοντας παράλληλα τον δρόμο σε κάθε εναλλακτική. Στο εξής, όποιος είχε μια διαφορετική γνώμη για την εκπαίδευση θα καταγγελλόταν από το ΚΚΕ ως «εχθρός του δημόσιου και δωρεάν σχολείου».

Το «κοινωνικό κράτος», λοιπόν, (και μαζί του το εκπαιδευτικό σύστημα), **καταρρέει**, από την μία από την **έλλειψη πόρων** που του επιβάλλει η κρίση και από την άλλη, και αυτό είναι το σημαντικό, **από την έλλειψη νοήματος**. Για να το πούμε αλλιώς, αδυνατεί, εμπράκτως, να λειτουργήσει σύμφωνα με τους σκοπούς για τους οποίους δημιουργήθηκε. Όσο περνάνε τα χρόνια, όλο και λιγότεροι από τη μεριά των αφεντικών και του κράτους νοιάζονται να δώσουν λεφτά για να διασώσουν κάτι που όλο και περισσότερο τούς είναι άχρηστο. Κι έτσι τελειώνει σιγά σιγά και ο μύθος της «δημόσιας και δωρεάν παιδείας», με το κράτος να αναδιπλώνει τον «κοινωνικό» χαρακτήρα του συντεταγμένα πίσω από τους μπάτσους και τον στρατό.

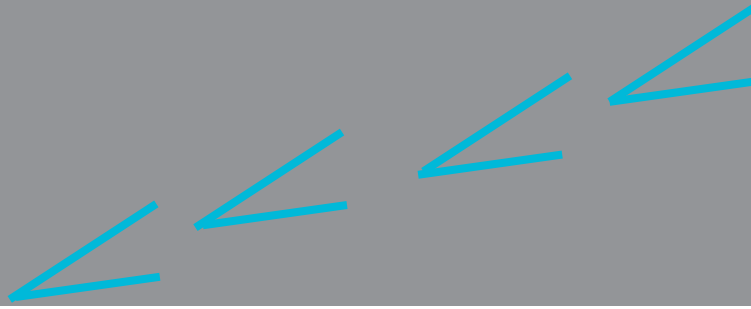
Καμία επιστροφή στο παρελθόν

Παρόλ' αυτά, τα διάφορα κομμάτια της αριστεράς την έχουν έτοιμη τη συνταγή τους κάθε φορά που βρίσκονται μπροστά σε άλλον ένα νόμο-πλαίσιο για την εκπαίδευση. Καταγγέλλονται ένα ένα τα άρθρα του νομοσχεδίου και στο τέλος πέφτουν τα συνθήματα: κάτω ο νόμος τάδε (εδώ κολλάει το όνομα του εκάστοτε υπουργού), «όλοι στους δρόμους», κ.λ.π. Όλοι στους δρόμους ναι, αλλά γιατί; Επειδή γυρνάμε πίσω στον μεσαίωνα, όπως μας λένε; Μα τότε ο καπιταλισμός γύρισε προς τα πίσω; Ο καπιταλισμός κινείται μόνο προς τα μπροστά, κι αν εμείς δεν μπορούμε να καταλάβουμε τις λογικές προεκτάσεις των σημερινών συνθηκών οι ίδιες οι συνθήκες δεν θα μας κάνουν τη χάρη να μας περιμένουν. Ακόμα κι αν δεν μπορούμε να δούμε το απώτερο μέλλον, σίγουρα θα πρέπει να δούμε το εξής: το κράτος μετασχηματίζεται μέσα στην κρίση για να ανταπεξέλθει στον διπλό του πόλεμο. Από την μία κατά της εργατικής τάξης και από την άλλη ενάντια στα υπόλοιπα κράτη μέσα στα πλαίσια του ενδοκαπιταλιστικού ανταγωνισμού. Να γιατί αυτή τη «διατήρηση των κεκτημένων» για την

Συμβολή στη συγκρότηση μιας ένοπλης γνώσης

Το παρακάτω απόσπασμα από το βιβλίο «Μαρξισμός και επιστήμες», Νεφέλη 2010, σελ. 339-341 μιλάει για μια «μακρινή» εποχή, αλλά και για μια «κοντινή» αναγκαιότητα της αναγκαιότητας να πάρουν οι «από κάτω» τη γνώση στα χέρια τους και να την κάνουν εργαλείο που ελέγχουν οι ίδιοι:

«Ήδη από τον πρώτο καιρό μετά την επανάσταση, ο Λένιν έχει θέσει ως πολιτικό στόχο υψίστης προτεραιότητας να προσχωρήσουν στις τάξεις των μαρξιστών αξιόλογοι εκπρόσωποι των επιστημόνων και των τεχνικών. (...) Ταυτόχρονα επιμένει στην διατήρηση των προεπαναστατικών ιδρυμάτων και ιδίως της Ακαδημίας Επιστημών. Έχουν όμως αρχίσει να αναπτύσσονται, προπαντός στα πανεπιστήμια, οι πρώτες έντονες αντιθέσεις και διαμάχες. Οι νεαροί μπολσεβίκοι που επιστρέφουν από τις μάχες ενάντια στους Λευκούς και εντάσσονται στις διάφορες βαθμίδες της εκπαίδευσης για να αρχίσουν ή να συνεχίσουν τις σπουδές τους, αρνούνται να δεχθούν ως καθηγητές «εχθρούς της επανάστασης». Η κατάσταση αυτή επιταχύνει τις διαδικασίες συγκρότησης νέων θεσμών. Ήδη από το 1921 ιδρύεται το «ινστιτούτο Κόκκινων καθηγητών» και αναπτύσσεται, τυπικά ή άτυπα, ένα εκτεταμένο δίκτυο κομμουνιστικών ιδρυμάτων με σκοπό την εκπαίδευση νέων φιλικών προς την Επανάσταση επιστημόνων. (...) Από τον κύκλο αυτό γεννήθηκε και η ιδέα της «προλεταριακής κουλτούρας» (proletkult), κινήματος που σε σύντομο χρονικό διάστημα αυτονομήθηκε από τον νεοσύστατο κρατικό μηχανισμό και αύξησε σημαντικά την επιρροή του. Προβλήθηκε, κυρίως από τον Bogdanov, η άποψη ότι η εργατική τάξη όφειλε όχι μόνο να δημιουργήσει την δική της τέχνη και επιστήμη αλλά και να διαμορφώσει τους δικούς της οργανικούς διανοούμενους με τον τρόπο που αυτή θα επέλεγε. Για αυτό το σκοπό δεν αρκούσε να έχουν πρόσβαση στα εκπαιδευτικά ιδρύματα τα πλατιά λαϊκά στρώματα, έπρεπε να μεταλλαχθεί ο αστικός χαρακτήρας της επιστήμης, η οποία ήταν και θα παρέμενε απαραίτητο στοιχείο μιας σοσιαλιστικής κοινωνίας. Ο Λένιν, ο οποίος διαχώριζε σαφώς την επιστημονική γνώση από την ιδεολογία, διέκρινε στις νέες αυτές απόψεις τον κίνδυνο της διάλυσης των επιστημονικών θεσμών, και με δική του πρωτοβουλία τόσο το κόμμα όσο και η κυβέρνηση προχώρησαν σε μέτρα που περιόρισαν την οργανωτική αυτονομία της «προλεταριακής κουλτούρας» και οδήγησαν σύντομα στην διάλυσή της».

οποία παλεύει η αριστερά, μόνο η ίδια μπορεί να τη θέλει (μπας και συντηρήσει τον ρόλο της ως διαπραγματευτή και μεσολαβητή μεταξύ της βάσης της και του κράτους).

Μας φαίνεται, λοιπόν, πως δεν υπήρχε καμία άλλη ανάγκη για την κατάργηση του ασύλου από την Διαμαντοπούλου πέρα από το να θαφτεί και επίσημα το (ήδη από καιρό κακοφορμισμένο) πτώμα του. Και δεν μπορεί να περιμένει κανείς πως τη στιγμή που το κράτος ετοιμάζεται να ξεκαθαρίσει τους τελευταίους του λογαριασμούς θα παραχωρήσει κιόλας στους αντιπάλους του «ουδέτερα εδάφη». Στην πόλη που υπάρχει η πλατεία του Αγίου Παντελεήμονα δεν μπορεί να υπάρχει ταυτόχρονα και άσυλο...

Η πάλη ενάντια στον αναλφαβητισμό

Η μεριά του κομμουνισμού θεωρούσε πάντα την πάλη κατά του αναλφαβητισμού ως μια από τις κεντρικές της υποθέσεις. Από τις απαρχές του κινήματος, οι διαδικασίες μόρφωσης, αυτομόρφωσης και ίδρυσης σχολείων εντάσσονταν στις επιδιώξεις του. Τέτοια ήταν και τα σχολεία του Φερέρ στην Ισπανία, σε μια εποχή που η παιδεία ήταν αποκλειστικά για γόνους αστών και βρισκόταν στα χέρια των παπάδων. Και ο λόγος ήταν απλός: γιατί αν κάποιος δεν μάθαινε να διαβάσει, αν δεν μπορούσε να ενημερωθεί, αν δεν μπορούσε να ακούσει τις σκέψεις και τις θέσεις του κινήματος που έρχονταν από μακριά, μια ζωή θα τον κοροΐδευαν οι παπάδες και τα αφεντικά του. Πώς θα οργανωνόταν ένα μαζικό κίνημα κάτω από τέτοιες συνθήκες; Γι' αυτό και τα κινήματα πάλευαν πάντα για σχολεία και σχολές ανοικτές στην εργατική τάξη. Για παιδεία που θα είναι κάτι παραπάνω από όχημα για την αναπαραγωγή της άρχουσας τάξης.

Μπορεί τα ποσοστά αναλφαβητισμού (στην Ελλάδα τουλάχιστον) να έχουν πέσει σημαντικά, όμως ο αγώνας αυτός δεν μπορεί να θεωρηθεί πως έχει σταματήσει. Τη στιγμή, μάλιστα, που από το σύνολο σχεδόν της ελληνικής κοινωνίας δεν μπορείς να ακούσεις να συζητιέται κάτι άλλο πέρα από την μπάλα, τα ρούχα και το τι έπαιξε χτες στην τηλεόραση. Αυτή η σπικτική δεν είναι δυνατό να περιοριστεί στο οποιοδήποτε «νέο μέτρο», είτε αυτό αφορά τα δίδακτρα, είτε την αγορά βιβλίων, είτε τις πανελλήνιες, είτε το ν+2, το 2ν, τις κατατακτήριες, τα μαθήματα αλυσίδες, τη βάση του 10 ή ό,τι άλλο αντίστοιχο έχει ακουστεί τον τελευταίο καιρό. Η πρόσβαση της εργατικής τάξης στα βιβλία και τις βιβλιοθήκες αυτής της κοινωνίας παραμένει ακόμα ένα ζητούμενο που πρέπει η ίδια να το διεκδικεί με τσαμπουκά.

Για ποιο πανεπιστήμιο;

Θα μπορούσε να αναρωτηθεί κάποιος «ναι, αλλά τι σχέση έχουν τα παραπάνω με το πανεπιστήμιο και τους νόμους του;». Τι σχέση έχει η πάλη ενάντια στον σύγχρονο αναλφαβητισμό με αυτό το πανεπιστήμιο· με αυτόν τον μηχανισμό της πιο μαζικής παραγωγής ηλιθίων και ανίκανων σε αυτήν την κοινωνία; Γιατί να διεκδικήσει η εργατική τάξη μια θέση σε αυτή την κοροΐδια, και μάλιστα με τσαμπουκά, τη στιγμή που η «γνώση» έχει στερέψει στα ντουβάρια του πανεπιστημίου; Τη στιγμή δε που (κάτι που το παραδέχονται και οι πάντες άλλωστε) αυτή είναι και η ουσία της λεγόμενης «εκπαιδευτικής κρίσης»; Γιατί να παλέψει η εργατική τάξη για ένα πανεπιστήμιο πάρκινγκ ανέργων, ονειρώξεων καριέρας και προδομένων γονεϊκών επιθυμιών; Οι φοιτητές της εργατικής τάξης ξέρουν πολύ καλά πως υπάρχουν ταξικοί διαχωρισμοί και μέσα στον ίδιο τον μηχανισμό του πανεπιστημίου που θα χωρίσουν την ήρα από το σιτάρι και που θα τους πετάξουν έξω. Γιατί δεν είχαν καλούς βαθμούς, γιατί δεν έδειχναν ενδιαφέρον για τα μαθήματα, γιατί δεν είχαν διασυνδέσεις, γιατί δεν είχαν πατέρα με στρωμένη δουλειά...

νεπιστήμιο. Αυτό το πανεπιστήμιο είναι απλώς η έδρα του ιερατείου του σύγχρονου παπαδαριού με τις λευκές ποδιές. Είναι τα νέα μοναστήρια που βλέπουν την αλήθεια, όχι πια στη Βίβλο, αλλά στην αναντίρρηση αλήθεια της σχεδιασμένης έρευνας, της ψυχολογιοποίησης, της κοινωνίας ως μαθηματικό μοντέλο, της ιστορίας ως ιστορίας του έθνους, της ταύτισης των φυσικών επιστημών με τον πιο αφελή θετικισμό, των επιχορηγήσεων των πολεμικών βιομηχανιών. Αυτό, βέβαια, καθόλου δεν σημαίνει ότι θα πρέπει να αφεθούν τα πανεπιστήμια στην ησυχία τους. Κάθε άλλο. Θα πρέπει να οργανωθεί ένα πραγματικό φοιτητικό κίνημα (όχι σαν αυτά που εμφανίζονται κάθε μερικούς χειμώνες για να εξαφανιστούν εκεί γύρω στις φοιτητικές εκλογές), το οποίο να διεκδικήσει τον έλεγχο των πανεπιστημίων. Να έχει γνώμη και λόγο πάνω στον τρόπο παραγωγής, το νόημα και την κατεύθυνση της γνώσης, καθώς και τη συνολική εργασία που πραγματοποιείται εντός αυτών των χώρων. Και σε καμία περίπτωση όλα αυτά δεν θα γίνουν με τα «κάτω ο νόμος τάδε, αλλά με μια σκληρή κριτική των φοιτητών πάνω στο αντικείμενο σπουδών τους και μια αυτοκριτική για τον ρόλο τους ως επιστήμονες σε αυτήν την κοινωνία. Ουτοπία; Ίσως. Έχουν υπάρξει, όμως, στην ιστορία «κόκκινα πανεπιστήμια» και με αυτό δεν εννοούμε κτήρια γεμάτα κνίτες «πρώτους στη δουλειά και πρώτους στον αγώνα» που κατάνιναν τις βλακειές του κάθε προφέσορα αμάσητες.

Γιατί τα πτυχία δεν παράγουν αξία

Κάπου εδώ πρέπει να ξεκαθαριστεί κάτι. Από τη στιγμή που μιλάει κανείς για την επανακατάκτηση του ελέγχου της γνώσης από την εργατική τάξη, από τη στιγμή που μιλάει για γνώση ανοιχτή στο σύνολο της εργατικής τάξης χωρίς περιορισμούς και φραγμούς, είναι αδύνατον να μιλάει ταυτόχρονα και για «πτυχία με αξία και όχι διαβατήρια για την ανεργία». Από τη στιγμή που οι πόρτες μένουν πάντα ανοιχτές και για όλους, τότε και τα πτυχία δεν θα έχουν και καμία «αξία». Και τι είναι, τέλος πάντων, αυτό το σύνθημα που συνοδεύει όλες τις φοιτητικές πορείες; Αφού από τη μια οι γόνοι των αφεντικών δεν έχουν ανάγκη κανένα πτυχίο με αξία, μιας και θα αναπαραχθούν ως τάξη απλώς και μόνο κληρονομώντας το χρήμα των γονιών τους και στο κάτω κάτω, αν δεν πάνε καλά οι «αξίες» των ελληνικών πανεπιστημίων τα φτύνουν κιόλας και φεύγουν για σπουδές σε κάποιο «Harvard», όπου θα κάνουν και τις απαραίτητες γνωριμίες με την παγκόσμια αφρόκρεμα του χρήματος. Από την άλλη, οι φοιτητές της εργατικής τάξης ξέρουν (ή θα έπρεπε να ξέρουν) καλά πως θα βρουν τις πόρτες κατάμουτρα κλειστές και πως δεν υπάρχει καμία διέξοδος γι' αυτούς (εκτός κι αν χάσουν πλήρως την αξιοπρέπειά τους για να διεκδικήσουν μια επί πτωμάτων ανέλιξη, που θα παραμένει πάντα αμφίβολη και δεν θα αφορά παρά ελάχιστους).

Είναι οι γόνοι των μικροαστών, των διάφορων υπαλληλικών και επιστημονικών μεσοστρωμάτων που κρέμονται από το πτυχίο του πανεπιστημίου για να αναπαραχθούν ως τάξη· για να παραλάβουν τη θέση εργασίας από τον μπαμπά, μαζί και το πελατολόγιο που θα διευκολύνει την αρχή της καριέρας τους. Ο γιος του λογιστή θα γίνει λογιστής μόνο αν καταφέρει να τελειώσει την αντίστοιχη σχολή. Τέτοια είναι η θέση του μικροαστού, αμφίβολη. Οπότε, η «αξία» του πτυχίου είναι γι' αυτούς μια κάποια λύση...

Άρα τι δουλειά έχουν τώρα οι φοιτητές της εργατικής τάξης με τέτοια συνθήματα; Καμία. Τα πτυχία θα απαξιωθούν και κανείς δεν πρέπει να τα κλάψει. Γιατί για την εργατική τάξη η μόνη «αξία» που έχει κάποιο νόημα είναι η αξία χρήσης. Η αξία, δηλαδή, που θα διέθετε μια αυτοοργανωμένη και αυτομορφωτική δομή· μια δομή πραγματικά χρήσιμη για τα συμφέροντα και τους σκοπούς της εργατικής τάξης.

Ε λοιπόν όχι· δεν υπάρχει τίποτα να υπερασπιστεί κανείς σε αυτό το πα-

Γιατί υπάρχει ο κανόνας και η εξαίρεση.
Υπάρχει η κουλτούρα που ανήκει στον κανόνα και υπάρχει η εξαίρεση που ανήκει στην τέχνη.
Τα πάντα μιλούν για τον κανόνα: τσιγάρα, υπολογιστές, t-shirt, τηλεόραση, τουρισμός, πόλεμος.
Κανείς δε μιλάει για την εξαίρεση.
Δεν προφέρεται. Γίνεται λογοτεχνία: Φλωμπέρ, Ντοστογιέφσκι. Γίνεται μουσική: Γκέρσουιν, Μότσαρτ. Γίνεται ζωγραφική: Σεζάν, Βερμιέρ.
Γίνεται κινηματογράφος: Αντονιόνι, Βιγκό.
Ή γίνεται ζωή. Και τότε είναι η τέχνη του να ζεις: Σρεμπρένιτσα, Μοστάρ, Σεράγεβο.
Ανήκει στον κανόνα να θες τον θάνατο της εξαίρεσης.
Ακολουθώντας επομένως τον κανόνα η Ευρώπη της κουλτούρας οργανώνει τον θάνατο της τέχνης του να ζεις, που ακόμα ανθεί.
Όταν θα πρέπει να κλείσω το βιβλίο, δε θα νιώθω καμία θλίψη.
Είδα τόσους ανθρώπους να ζουν άσχημα και τόσους να πεθαίνουν καλά.

////// SARAJEVO (1993), Jean-Luc Godard

JE VOUS Salue

